Що ся степом за димове густо закурили?
Чи то мрачка осідає, стеляться тумани? —
Не мрачка то осідає, не туман лягає,
Гей, то ляхів сорок тисяч в поход виступає.
А в неділю на розсвіті полк козацький скорить,
Тоді молод Наливайко до коня говорить:
"Ступай, ступай, ворон коню, бистрими ногами,
Недалеко Біла Церков, йдуть ляхи за нами".
Гей, по степі віє вітер по густих бур'янах,
Гей, там блищать довгі списи в сивеньких туманах!
У Гуманю дзвонять дзвони і мир б'є поклони:
Надлетіли з чужих сторон чорнії ворони.
Збиралися козаченьки, радитися стали,
По далекій Україні посли розсилали,
А у місті Білій Церкві лиш звізди згасали,
Ударили з самопалів, і коні заграли.
Тоді постиг Наливайко, під ним кінь іграє.
"Гей, молодці, за свободу!" —до них промовляє.
Вздовж списами городили зелені байраки —
Уставляються по степі молодці-козаки.
Гей, там ляхів сорок тисяч — дим в'єсь по болоні,
Від розсвіту аж до смерку ржуть бистрії коні.
Гей, там гримлять з самопалів, орють копитами,
Та степ кровця сполокала, зволочен трупами.
Гей, на степу густа трава, степом вітер віє,
Не по однім козаченьку стара неня мліє.
Гей, на степі сивий туман, кургани курились,
Не по однім козаченьку вдовиці лишились.
Тоді молод Наливайко зачав утікати,
За ним в погонь вражі ляхи — не могли здігнати.
А на Дніпрі на порогах плине чайків триста...
Вертайтеся, вражі ляхи, з соромом до міста!